सैव स्थिता मनसि कृत्रिमभावरम्या ।
अस्माकमस्ति न कथञ्चिदिहावकाशः ।
तस्मात् कृतं चरणपातविडम्बनाभिः ॥ ९ ॥

अपरं सा यदि ते वल्लभा न भवति। तत् किं मया प्रोक्तो ऽपि तां न व्यापदयसि। अथ स यदि मर्कटः। तत् कस्तेन सह तव स्नेहः।५ तत् किं बहुना। यदि तस्य हृदयं न भञ्जयामि। तदा तवोपरि प्रायोपवेशनं कृत्वा प्राणांस्त्यक्ष्यामि। एवं तस्यास्तन्निश्चयं ज्ञात्वा चिन्ताव्याकुलितहृदयः स प्रोवाच। अहो साध्विदमुच्यते ।

वज्रलेपस्य मूर्खस्य नारीणां कर्कटस्य च ।
एको ग्रहस्तु मीनानां नीलमध्यपयोस्तथा ॥ १० ॥ १०

तत् किं करोमि। कथं स मे बध्यो भवति। इति विचिन्त्य वानरपार्श्वमगमत्। वानरो ऽपि चिरायातं सोद्वेगमवलोक्य प्रोवाच। भो मित्र किमद्य चिरवेलया समायातो ऽसि। कस्मात् साह्लादं नालापयसि। न च सुभाषितानि पठसि। स आह। मित्र अद्याहं तव भ्रातृजायया निष्ठुरतरैर्वचनैरभिहितः। भो कृतघ्न मा मे त्वं स्वमुखं १५ दर्शय। यतस्त्वं प्रतिदिनं मित्रमुपजीवसि। न च तस्य पुनः स्वगृहद्वारदर्शनेनापि प्रत्युपकारं करोषि। तत् ते प्रायश्चित्तमपि नास्ति। उक्तं च। ब्रह्मघ्ने च सुरापे च चौरे भग्नव्रते शठे।

निष्कृतिर्विहिता सद्भिः कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः ॥ ११ ॥

तत् त्वं मम देवरं गृहीत्वाद्य प्रत्युपकारार्थं गृहमानय। नो चेत् त्वया २० सह परलोके मे दर्शनं। तदहं तयैव प्रोक्तस्तव सकाशमागतः। तदद्य तया सह त्वदर्थे कलहायतो ममेयती वेला विलग्ना। तदागच्छ मे गृहं। तव भ्रातृपत्नी रचितचतुष्कप्रगुणितवस्त्रमणिमाणिक्याद्युचिताभरणा द्वारदेशबद्धवन्दनमालिका सोत्कण्ठा तिष्ठति। मर्कट आह। भो मित्र युक्तमभिहितं मद्भ्रातृपत्न्या। उक्तं च यतः। २५